

Jasper Hagedaar,
'Taltos', 2012
Foto Galerie
Jeanine Hofland

Kwetsbare melancholie

Jasper Hagedaar: Haven. T/m 2 febr bij Jeanine Hofland, De Clerqstraat 62, Amsterdam. Wo t/m za 13-18u. Gesloten van 26 dec t/m 2 jan.

Oké, over het algemeen zijn we niet zo van de koopadviezen in deze rubriek. Maar je kunt het vast ook als een inhoudelijk criterium beschouwen dat ondergetekende tijdens het bekijken van *Haven*, de nieuwe tentoonstelling van Jasper Hagedaar bij Jeanine Hofland, een onverwachte hebbelijkheid voelde opkomen.

De negen schilderijen die daar hangen zijn zo klein (het grootste is 39 bij 29 cm), goedkoop (1.500 euro per stuk) en vooral krachtig dat je ze het liefst meteen onder je arm zou meenemen om ze op een beschut plekje in je huis te hangen en daar als geheime schat te koesteren. Niet te veel blikken. Afzondering. Intimiteit.

Dat komt allereerst door de stijl. Hagedaar geldt al jaren als een talent, maar ondanks een onmiskenbaar goede techniek wist hij de balans nooit helemaal te vinden tussen stijl, (persoonlijke) onderwerpen en compositie – dan waren zijn doeken weer te groot, dan weer te koddig of te leeg. Maar nu, schijnbaar ineens, komen inhoud en vorm bij elkaar. Hagedaar heeft een mooi evenwicht gevonden tussen

heel precies, bijna verleidelijk figuratief schilderen en het gebruik van dunne vegen en strepen die de voorstellingen iets efemeers geven.

Dat past goed bij het belangrijkste onderwerp van deze werken: kleine, ongrijpbare herinneringen. Er hangt een mooie, kwetsbare melancholie om deze tentoonstelling en die wordt versterkt doordat je pas na een tijdje ziet dat bijna alle doeken iets met afzondering te maken hebben, of met opsluiting. Zo zijn de twee minuscule figuurtjes die elkaar tegenkomen op *The encounter* ingekaderd door de rand van een foto of prentbriefkaart, tonen twee werken vazen, zijn de veelkleurige vlinders op *The collector* vastgeprikt op de vuilwitte achtergrond en zit het witte konijn op *Lepus timidus* opgesloten in een kleine, bijna transparante kooi – wat weer mooi past bij dat benauwde doekformaat.

Hagedaar is los, zo lijkt het, en dat heeft de jury van de Koninklijke Prijs vast ook gezien, want na verschillende jaren van declinatie was hij dit jaar eindelijk een van de winnaars. Zoals gezegd, we zijn niet zo van de koopadviezen in deze rubriek, maar hier is reden tot haast: elk huis zou zich zo'n kleine geheime herinnering moeten kunnen veroorloven.

Hans den Hartog Jager